

Fővárosi Ítéltábla

20.Gf.40.341/2021/8-II.

A Fővárosi Ítéltábla a Budapesti 1000. sz. Ügyvédi Iroda (felperesi képviselő címe; ügyintéző: dr. Dantesz Péter ügyvéd) által képviselt felperes (felperes címe) felperesnek – az Aparác, Siller és Tóth Ügyvédi Iroda (alperesi képviselő címe; ügyintéző: dr. Frész-Tóth Balázs Miklós ügyvéd) által képviselt alperes (alperes címe1) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása és jogkövetkezményei iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2021. szeptember 16-án kelt 17.G.42.102/2020/17. számú ítélete ellen az alperes 18. sorszámon benyújtott fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (húszezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Ítéltábla 20.Gf.40.336/2020/6-II. számú közbenső ítéletével a peres felek között létrejött kölcsönszerződés érvénytelenségét megállapította. A folytatódó eljárásban a felperes fenntartott keresetében a szerződés hatályossá nyilvánítását kérte a határozathozatalig terjedő időre, melyhez háromféle elszámolást csatolt. Elsősorban arra hivatkozott, hogy a felperes 6.684.737 forint befizetése mellett az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) C-269/19. számú ítéletére figyelemmel a felek közötti egyensúlyt kell helyreállítani. Ez akként történhet, hogy a szerződés érvénytelenségét okozó, az alperes által kidolgozott és egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel tisztességtelenségéből fakadóan a teljes árfolyamkockázatot az alperes viseli, mely esetben 1.825.903 forint és ennek 2012. október 24-től járó törvényes kamatait kell alperesnek visszatérítenie. Másodlagosan 180 HUF/CHF árfolyamig történő árfolyamkockázat viselésének számításával 1.043.125 forint és

késedelmi kamatai, míg harmadlagosan 20%-os árfolyamkockázat viselése mellett 959.331 forint és késedelmi kamatai megfizetését kérte. Az alperes perben előterjesztett számításait, mivel jelentősen nem tértek el a felperesétől, nem vitatta. Kamatkövetelését azért 2012. október 24-ével jelölte meg, mert ebben az időpontban már 1.825.903 forint túlfizetésbe került a gépjármű értékesítéséből befolyt vételár hitelbe törlesztése folytán.

[2] Az alperes ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: r.Ptk.) 237. § (1), (2) bekezdése, a Kúria 6/2013. számú PJE határozatának 4. pontja és az 1/2010. (VI. 28.) PK vélemény 5. és 7. pontja alapján az érvénytelenség jelen esetben alkalmazható jogkövetkezménye a szerződés érvényessé nyilvánítása lehet. Ennek során a bíróságnak gondoskodnia kell az eredetileg egyenértékű szolgáltatások értékegyensúlyának fenntartásáról, és meg kell akadályoznia a másik fél jogalap nélküli gazdagodását.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével a peres felek között 2007. szeptember 24-én létrejött szerződés száma számú kölcsönszerződést érvényessé nyilvánította oly módon, hogy a szerződéskötéskori árfolyamhoz képest a felperesre kedvezőtlen árfolyamkockázat felső határát 20%-ban 183,46 forintban állapította meg, és mentesítette a felperest az őt terhelő árfolyamkockázat 20%-os mértékét meghaladó részének viselése alól. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 933.533 forint tőkét és annak 2012. október 25-től a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, valamint 126.727 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[4] Tényként állapította meg, hogy a felperes az alperes jogelődjével 2007. szeptember 24-én svájci frank alapú, gépjármű vételéhez kapcsolódó fogyasztási kölcsönszerződést kötött 4.225.200 forint kölcsön folyósítására 60 hónap futamidőre évi 8,12% induló kamat és 8,69% teljes hiteldíj mutató mellett. A szerződés megkötésekor érvényes árfolyamot 152,14 forint/svájci frankban rögzítették. A felek a szerződést 2009. január 13-án annyiban módosították, hogy az alperes a törlesztőrészletek után kalkulált devizaárfolyam összegét nem havonta, hanem a futamidő végén egy összegben érvényesíti, melynek megfizetése részletekben is történhet.

[5] Az elsőfokú bíróság jogi indokolásában rámutatott, hogy a Fővárosi Ítéltábla közbenső ítéletével érvénytelenné nyilvánított kölcsönszerződés érvényessé nyilvánítása során mindenekelőtt azt vette alapul, hogy az átlagos fogyasztónak még nem megfelelő tájékoztatás esetén is tisztában kellett lennie azzal, hogy az árfolyam akár reá nézve kedvezőtlen irányba is változhat, ezért bizonyos mértékű kockázatot viselnie kell. A felperes ebben az időszakban a devizaalapú kölcsönt a forint hitelhez képest alacsonyabb kamatmértékkel vette igénybe, amely egyúttal azt is jelentette, hogy az árfolyamváltozás hatásait is viseli. Ennek értelmében az árfolyamkockázat teljes figyelmen kívül hagyásával a felperes az elszámolás során jogosulatlan előnyben részesülne. Erre figyelemmel az árfolyamkockázatot teljes egészében az alperesre terhelő elszámolás nem alkalmazható.

[6] A fogyasztót terhelő árfolyamkockázat, azaz a maximált árfolyam meghatározásánál a 2014/17/EU irányelv 23. cikk IV. bekezdésében megjelölt 20%-os törlesztőrészlet eltérést irányadónak tekintette a jelen perre vonatkozóan is, mivel az uniós jogalkotó a 20%-os árfolyamkockázatot fogadta el olyan mértékűnek, amelyet a fogyasztó tájékoztatás hiányában is viselni köteles. Ezt támasztotta alá a Kúria 2019. június 19-i állásfoglalásának II. pontja is. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ezért CHF alapú szerződés esetén a szerződéskötéskori árfolyamhoz képest 20%-os mértékű árfolyamkockázat az, amit a felperes a nem megfelelő tájékoztatás hiányában viselni köteles. Az ezt meghaladó mértékű árfolyamváltozás a felek viszonylatában már olyan jelentős érdekegyensúlyvesztést jelent, amelynek a kiküszöbölése indokolt.

[7] Számítása szerint mivel a folyósítás időpontjában 152,88 forint volt egy CHF, amelyhez képest a 20%-os mértékű árfolyameltolódás 183,46 forintnál áll meg, eddig az árfolyamig kell az alperes által kiszámlázott teljes árfolyamkülönbséget a felperesnek viselnie.

[8] A felperes az alperes perbeli számításait – jelentős eltérés hiányában – elfogadta, így az elsőfokú bíróság is az alperes számításából indult ki. Megállapította, hogy 20%-os árfolyamemelkedés esetén a felperes tényleges befizetéseit tekintve 2012. október 24-én már 5088,48 CHF túlfizetésbe került, mely az adósnak visszajár. A felperes az alperes kötelezését forint devizanemben kérte, ezért az elsőfokú bíróság a visszajáró CHF tőketartozást a maximált árfolyamon, azaz 183,46 HUF/CHF árfolyamon számította át, mely 933.533 HUF összegnek felel meg. A felek között nem volt vitás, hogy 2012. október 24-ét követően ezen számítás mentén a felperes már túlfizetésben volt, ezért arra is tekintettel, hogy a gépjármű értékesítése során befolyt vételárnak a hitelbe történő betörlesztésére ekkor került sor, a késedelmi kamat kezdő időpontját is ettől az időponttól állapította meg.

[9] Az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: r.Pp.) 77. §-a és 81. § (1) bekezdése alapján a marasztalási összeget a kereseti összeghez viszonyítva határozta meg a pervesztesség-pernyertesség arányát és ennek megfelelően számította ki az első- és másodfokú ügyvédi munkadíjat, a kereseti és fellebbezési illetéket magában foglaló perköltséget, és kötelezte összességében az alperest 126.727 forint perköltség megfizetésére.

[10] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a jogszabályokat, különösen az r.Ptk.-t tévesen alkalmazta, a feltárt tényállásból okszerűtlen és jogellenes következtetést vont le, az irányadó jogszabályokat és az irányadó bírósági gyakorlatot tévesen értelmezte döntése meghozatalakor.

[11] Az elsőfokú bíróság ugyanis az 1/2010. (VI. 28.) PK vélemény 8. pontjának rendelkezéseivel ellentétben az érvénytelenség jogkövetkezmények levonása körében nem gondoskodott az eredetileg egyenértékű szolgáltatások értékegyensúlyának a fenntartásáról, és nem akadályozta meg a felperes jogalap nélküli gazdagodását. Az elsőfokú bíróság nem támasztotta alá, hogy a meghatározott jogkövetkezmény valóban alkalmas az eredetileg egyenértékű szolgáltatások értékegyensúlyának a fenntartására. A Kúria Konzultációs Testülete által 2019. június 19-én elfogadott állásfoglalás II. számú módszertana helyes értelmezés szerint azt mondja ki, hogy az árfolyamváltozásból eredő fizetési kötelezettségek 20%-át deviza alapú finanszírozás esetén abban az esetben is viselnie kell a fogyasztónak, ha az árfolyam vonatkozásában semmilyen tájékoztatást nem kapott. Ez a kockázatviselés alsó határát rögzítette. Az EUB joggyakorlata értelmében sem önmagában az árfolyamkockázat viselésével kapcsolatos tájékoztatás nem megfelelő volta eredményezi a vonatkozó szerződési rendelkezés tisztességtelenségét, hanem az, hogy a fogyasztó hátrányára jelentős mértékben felborítja a felek közötti érdekegyensúlyt. A „jelentős egyenlőtlenség” fogalmával analóg a magyar jogban megtámadási okként szabályozott feltűnő értékaránytalanság. Ennek megfelelően az érvényessé nyilvánítás során alkalmazható a bírói gyakorlatban kialakult, és a PK 267. számú állásfoglalásban rögzített elv, amely szerint nem a teljes értékegyensúlyt kell létrehozni, hanem az aránytalanságnak csak azt a mértékét kell kiküszöbölni, amely már feltűnővé (jelentőssé) tette az értékaránytalanságot (egyenlőtlenséget).

[12] Annak meghatározása, hogy a fogyasztó milyen mértékű árfolyamkockázat viselésére köteles, a konkrét szerződés tekintetében vizsgálandó szempontok figyelembevételével mindig bírói mérlegelés tárgya. E körben elsődlegesen annak van jelentősége, hogy a deviza alapú szerződés alacsonyabb kamatmértéke által nyújtott előnyök meddig ellensúlyozták az adott szerződési tartalom mellett az árfolyamváltozásból eredő hátrányokat. Ezt az elsőfokú bíróság a jelen ügyben nem vizsgálta, és azt sem értékelte, hogy a felperes számára egyértelmű volt vagy kellett legyen, hogy az árfolyamnak van változása, amelyet ő visel. Az elsőfokú bíróság nem értékelte a felperes esetleges gondatlan magatartását sem, holott csak a teljes tájékoztatás hiányában merül fel a maximum 20%-os árfolyamkockázat viselése.

[13] Az érvényessé nyilvánítás, mint alkalmazható érvénytelenségi jogkövetkezmény során az egyenértékű szolgáltatások értékegyensúlyának fenntartása mellett meg kellett volna akadályoznia az elsőfokú bíróságnak, hogy bármelyik fél jogalap nélkül gazdagodjon, arra kellett volna törekednie, hogy a már teljesített szolgáltatással egyenértékű ellenszolgáltatást rendeljen el. Ezért azt kellett volna vizsgálnia, hogy az alperes által alkalmazott kamatmérték milyen mértékben ellensúlyozta az esetleges árfolyamváltozást, amely során figyelembe kell vennie azt is, hogy a felperes tisztában volt az árfolyamváltozás lehetőségével a szerződés megkötésekor. Az elsőfokú bíróságnak a forint alapú kölcsönök fizetési kötelezettségeihez kellett volna igazítania a felperes kötelezettségét. Az alperes sérelmezte azt is, hogy a bíróság felhívására elkészített számításokat, ami kizárólag a felperes számára kedvező árfolyamot rögzítette, tiltakozása ellenére vette alapul a jogkövetkezmény megállapításához, és szakértő bevonása nélkül döntött az értékegyensúly kérdéséről. Mindez súlyosan sérti az érdekeit. E helyett az elsőfokú bíróságnak – szakértő bevonásával – súlyozás alapján kellett volna az átszámítási árfolyamot meghatároznia, figyelembe véve azt, hogy az árfolyamkockázat

maximalizálása esetén a súlyozott árfolyam semmi esetben sem lehet a maximalizált árfolyamkockázatnak megfelelő legmagasabb árfolyam.

[14] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Az r. Ptk. 209/A. § (2) bekezdésére utalva állította, hogy a tisztességtelen szerződési feltétel nem jelent kötelezettséget a fogyasztóra nézve. Az EUB C-269/19. számú ítélet 38. és 44. pontjai is azt támasztják alá, hogy a szerződés érvénytelenségét követően a felek közötti egyensúlyt helyre kell állítani. Amennyiben erre nem az ítéleti tartalommal kerülne sor, úgy az alperes jutna előnyhöz. Az alperes tehát saját felróható magatartására hivatkozik előnyök szerzése végett.

[15] Az elsőfokú ítéletnek fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt az ítéltábla teljes terjedelmében vizsgálta felül.

[16] A fellebbezés alaptalan.

[17] Az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, a bizonyítást lefolytatta, abból a vonatkozó jogszabályok megfelelő alkalmazásával és a kialakult ítélkezési gyakorlat figyelembevételével helyes döntést hozott. Döntésével és annak indokaival az ítéltábla is egyetért, ezért az ítélet megváltoztatására az alperes által a másodfokú eljárásban kifejtettek alapján nincs lehetőség.

[18] Az alperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott az eljárási szabályok sérelmére. Az elsőfokú bíróság az eljárást a vonatkozó szabályok betartásával, eljárási szabálysértés nélkül folytatta le, és hozta meg határozatát. Önmagában az alperes által hiányolt bizonyítás – annak szükségessége hiányában – nem eredményezi az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértését, így az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú eljárás megismétlése nem indokolt. Az ítéltábla ezért az elsőfokú ítéletet érdemben vizsgálta és bírálta felül.

[19] A felek közötti kölcsönszerződés érvénytelenségét megállapító jogerős közbenső ítélet folytán az elsőfokú bíróságnak a folytatódó eljárásban a felek közötti elszámolást kellett lefolytatnia az érvénytelenség jogkövetkezményének alkalmazása érdekében. Az elsőfokú bíróság az alperes érvelését elfogadva helytállóan következtetett arra, hogy a 93/13. EKG irányelv 6. cikk (1) bekezdésének második felében, valamint a preambulum 21. bekezdésében foglaltakra figyelemmel a fogyasztó és a szolgáltató között érvénytelenné nyilvánított szerződést oly módon kell érvényessé nyilvánítani, hogy a szerződés a tisztességtelen feltételek kihagyásával kötelezi a továbbiakban a feleket, és vált ki joghatást mind a fogyasztó, mind pedig a szolgáltató vonatkozásában. Erre tekintettel helyesen jutott arra a következtetésre is, hogy az érvényessé nyilvánításra a felek szerződéses akaratának megfelelően csak deviza alapon kerülhet sor, mivel éppen az alperes mint bank

nem kívánt korábban a fogyasztóval forint alapú kölcsönszerződést kötni a felperes jövedelmi és vagyoni viszonyai folytán. Az irányelv 6. cikk (1) bekezdéséből következően az érvénytelenség jogkövetkezménye az adott esetben azt jelenti, hogy az árfolyamkockázatot fogyasztóra telepítő szerződéses rendelkezés megfelelő tájékoztatás hiányában, mint tisztességtelen szerződéses feltétel nem jelent kötelezettséget a fogyasztóra, ennek eredményeként a fogyasztó az árfolyamkockázatot egyáltalán nem köteles viselni.

[20] Az elsőfokú bíróság az érvényessé nyilvánítás során figyelemmel volt az alperes által hivatkozott 1/2010. (VI. 28.) PK vélemény 8. pontjának azon rendelkezésére, hogy az érvénytelenség jogkövetkezményének levonása körében lehetőség szerint gondoskodjon az eredetileg egyenértékű szolgáltatások értékegyensúlyának fenntartásáról, megakadályozva azt, hogy bármelyik fél jogalap nélkül gazdagodjon. Ez azonban az alperes állításával szemben nem szakértői bizonyítás, hanem bírói mérlegelés tárgya, ahogyan arra egyébként a fellebbezésében maga is helyesen mutatott rá. Ebből következően tehát sem a felperest a kereset előadása körében, sem az elsőfokú bíróságot nem terhelte az a kötelezettség, hogy a teljes szerződés időtartamára a forint szerződésekhez viszonyítottan kiszámítsa azt, hogy a devizaszerződésben a forint szerződésekhez képest biztosított kamatelőny meddig jelent előnyt az árfolyamkockázat fogyasztóra hárításával szemben. Sem jogszabály, sem az Európai Unió Bírósága ítélete, sem egyéb állásfoglalás nem fogalmaz meg olyan elvárást, hogy az érvénytelen szerződés érvényessé nyilvánítása során más típusú, jelen esetben forint szerződésnek megfelelően kellene meghatározni a felek által egymás felé teljesítendő szolgáltatások értékét.

[21] Ugyanakkor az alperes állításával szemben az elsőfokú bíróság értékelte azt a körülményt, hogy a szerződésben foglalt árfolyamkockázati tájékoztatóból a felperes számára világosnak kellett lennie, hogy az árfolyamnak van valamiféle változása, amelyet ő visel. Éppen ezért ennek a bizonyos mértékig ismert kockázatnak megfelelően határozta meg bírói mérlegeléssel a felperest terhelő árfolyamkockázat felső határát. Ennek során helyesen tekintette irányadónak a 2014/17/EU irányelv 23. cikkének (4) és (6) bekezdésében megjelölt 20%-os mértéket, a mérlegeléssel megállapított felső határ pedig az ítéltábla megítélése szerint nem volt olyan súlyosan okszerűtlen, hogy a felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban sor kerülhetne.

[22] Tévesen hivatkozott ugyanis az alperes arra, hogy az eredetileg egyenértékű szolgáltatások egyenértékesítését kell ismét megteremtenie a bíróságnak az érvényessé nyilvánítás során. A szerződéskötés időpontjában ugyanis ez az egyensúly megbomlott éppen a megfelelő tájékoztatás hiányában, mivel a fogyasztó nem számolhatott súlyos gazdasági következmények bekövetkezésével. Erre figyelemmel a felek jogai és kötelezettségei közötti egyensúly akként állítható helyre, ha a szerződéskötéskor irányadó árfolyam 20%-os mértékű emelkedéséig viseli a fogyasztó az árfolyamkockázatot, azt meghaladóan azonban nem. Ahogy arra az alperes is hivatkozott, nem önmagában az egyenlőtlenség, hanem annak jelentős mértéke az, ami az EUB joggyakorlata értelmében megalapozza a tisztességtelenség megállapítását. Ezt a jelentős egyenlőtlenséget kell kiküszöbölnie a bíróságnak az érvényessé nyilvánítás során. A jogok és kötelezettségek egyensúlya azonban nem lehet azonos azzal, hogy egy forintkölcsönnek megfelelő szerződéses konstrukcióban számszerűen hogyan alakulna az adós fizetési kötelezettsége.

[23] Tévesen hivatkozott az alperes arra is, hogy a Kúria Konzultációs Testületének 2019. június 19-i ülésén elfogadott állásfoglalásának II. számú módszertana helyes értelmezés mellett azt mondja ki, hogy az árfolyamváltozásból eredő fizetési kötelezettségek minimum 20%-át kell a fogyasztónak viselnie tájékoztatás hiányában, ez tehát a fogyasztó által mindenképpen viselt kockázat alsó határa. A perbeli esetben azonban álláspontja szerint, mivel a fogyasztó valamiféle tájékoztatást a jogerős közbenső ítélet szerint is kapott, ezért a viselt kockázatnak a 20%-ot meg kell haladnia. Ezzel szemben a magyar jogszabályokat és az érvénytelenség jogkövetkezményei levonása során irányadó felsőbb bírósági véleményt a 93/13. EKG irányelvvel összhangban kell értelmezni. Ez utóbbi szerint az érvénytelenségből fakadóan a fogyasztót az árfolyamkockázatból eredő fizetési kötelezettség egyáltalán nem terhelheti, ha az erre vonatkozó szerződéses rendelkezés kiesik a szerződésből. Ugyanakkor a nem kielégítő tájékoztatásra figyelemmel az elsőfokú bíróság a szerződés rendelkezési és a felek nyilatkozatai értékelésével a 2014/17/EU irányelv és az EUB kialakult gyakorlata alapján is helyesen mérlegelt úgy, hogy a megbomlott érdekegyensúly az árfolyam maximalizálásával, a fogyasztó 20%-os árfolyamkockázat viselésével helyreállítható.

[24] Az EUB ugyanis több ítéletében hangsúlyozta a fogyasztók hatékony védelmének szükségességét és azt, hogy a nemzeti bíróságok döntéseinek visszatartó erővel kell rendelkezniük annak érdekében, hogy a szolgáltatók ne alkalmazzanak tisztességtelen szerződési feltételeket (C-618/10. számú ítélet 69-70. pontjai). Az 1/2010. (VI. 28.) PK vélemény alperes által hivatkozott 8. pontját a szerződési feltételek tisztességtelensége esetében így ezen követelményekkel összhangban kell alkalmazni. A felperes helytállóan utalt fellebbezési ellenkérelmében az EUB C-269/19. számú ítélet 38. és 44. pontjaiban írtakra, amely szerint az érvényessé nyilvánított szerződéses tartalmat úgy kell meghatározni, hogy az szankciós jelleggel a jövőre nézve visszatartó hatással bírjon.

[25] Hogy milyen mértékű árfolyamkockázat viselésére kötelezhető a fogyasztó, ebben jelentősége volt az adott szerződéses tartalom mellett az alperesi tájékoztatásnak is. Ennek meghatározása hangsúlyozottan – az alperes állítása szerint is – bírói mérlegelés köré tartozik, melyet adott esetben az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok és körülmények helyes mérlegelésével állapított meg. Ebből kifolyólag az ítéltábla nem látott lehetőséget arra, hogy az árfolyamkockázat maximált összegét felülmérlegelje és az elsőfokú bíróságtól eltérően állapítsa meg, vagy az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezze, és az alperes által megjelölt forint szerződéshez viszonyítottan szakértői módszerrel az ott alkalmazott kamatmértékhez igazodóan állapítsa meg a felperes fizetési kötelezettségét. Ilyen elvárás a Kúria állásfoglalásából sem következethető ki.

[26] A felek közti végleges elszámolás során nem volt jelentősége annak sem, hogy az alperes a bíróság felhívására és a bíróság által meghatározott módszer szerint számolta ki a felperes fizetési kötelezettségét, mivel az alperes nem az elszámolást és annak eredményét kifogásolta, hiszen azt ő vezette le, hanem annak módszertanát, amelyet azonban az elsőfokú bíróság a fentiek szerint helyesen alkalmazott. Erre tekintettel az elszámolás eredményeként megkapott CHF devizanemű felperesi túlfizetés összegét is helyes árfolyamon számolta át

arra is figyelemmel, hogy 2012. októberében az MNB középárfolyama 228,94 és 236,32 forint között ingadozott, így az elsőfokú bíróság által megjelölt 183,46 HUF/CHF árfolyam alkalmazása az alperes számára kedvezőbb eredményt hozott, mintha az adott időpontban érvényes devizaárfolyamon kötelezi az elsőfokú bíróság a túlfizetés visszafizetésére.

[27] Megjegyzi az ítéltábla, hogy az alperes is a maximált árfolyamra figyelemmel számította ki CHF devizanemben a felperes túlfizetését, az értékesített gépjármű vételárát. Az elszámolás során nem lehet különféle árfolyamokat alkalmazni, ellenkező esetben az egyik vagy másik fél jogalap nélküli előnyhöz jutna, melynek megakadályozására az 1/2010. PK vélemény 8. pontja szerint a bíróságnak törekednie kell. Minden alapot nélkülöz az az alperesi indítvány is, hogy valamiféle, a jogviszony fennállta alatti súlyozott árfolyamon kellene a felek között elszámolni, arra is figyelemmel, hogy az alperes is a maximált árfolyam alapján határozta meg a felperes fizetési kötelezettségét, és a végső befizetés összegét is ezen maximált árfolyamon számította.

[28] Az érdeksérelem, az érvénytelenség oka kiküszöbölhető volt tehát azáltal, hogy a fogyasztó mentesült a tisztességtelen kikötésből fakadó árfolyamkockázat viselése alól az 1/2010. (VI. 28.) PK vélemény 5. pontjából fakadóan az árfolyamkockázat maximálásával. A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az r.Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[29] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az alperes köteles megfizetni a felperesnek a másodfokú eljárásban a jogi képvisellel felmerült költségét, melynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5) és (6) bekezdései alapján a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban állóan határozta meg.

[30] Az ítéltábla ezen túlmenően feljogosítja az alperest, hogy az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 80. § (1) bekezdés f) pontja alapján a jogszabály téves értelmezése folytán a szükségesnél magasabb összegben megfizetett fellebbezési illetékből a szükségtelenül megfizetett 38.653 forintot visszaigényelje az ART rendelkezéseinek megfelelően. Az illeték visszatérítése érdekében az elsőfokú bíróságnak szükséges a határozatot az adózó lakóhelye (székhelye) szerint illetékes állami adóhatóság részére megküldeni az Itv. 81. § (2) bekezdése értelmében.

Budapest, 2022. február 9.

dr. Buglyó Gabriella s.k.
a tanács elnöke

Fővárosi Ítéltábla
20.Gf.40.341/2021/8-II

9

dr. Szunyogh Zsófia s.k.
előadó bíró

dr. Csonka Balázs s.k.
bíró